

Китоби Дониёл - Рақами Бисту Нух

Меҳмони Белшазар ва соати нубувватӣ: ошкор гардидани қонуни якшанбе, суқути Бобил ва бӯҳрони ниҳой

Jeff Pippenger

2023-12-24

Чашни Балшазар «соат»-и қонуни якшанbero муайян мекунад, аммо таъкидро бар доварию шохи ҷумҳурихоҳ мегузорад. Тимсоли тиллоии Набукаднесар дар боби сеюми китоби Дониёл ҳамин таърихро дар заминаи қавми амин ва вафодори Худо қарор медиҳад, ки баъд аз он ҳамчун парчам барафрохта мешаванд. Боби шашуми китоби Дониёл ба ҳамин ҳатт мурочиат мекунад, вале нақши шохи протестантиро баррасӣ менамояд. Балшазар «давлат»-ро намояндагӣ мекунад, ва ӯ ҳазоре аз «огоён»-и худро даъват кард.

Подшоҳ Белшасар барои ҳазор нафар аз бузургони худ зиёфати бузурге орошт, ва дар ҳузури он ҳазор нафар шароб нӯшид. Белшасар, хангоме ки таъми шаробро чашида буд, фармон дод, ки зарфҳои тиллоӣ ва нуқрагинеро биёранд, ки падараш Набукаднесар аз маъбаде, ки дар Уршалим буд, гирифта буд, то подшоҳ, амиронаш, занонаш ва суррияҳояш аз онҳо бинӯшанд. Пас зарфҳои тиллоиро, ки аз маъбади хонаи Худо, ки дар Уршалим буд, гирифта шуда буданд, оварданд; ва подшоҳ, амиронаш, занонаш ва суррияҳояш аз онҳо нӯшиданд. Шароб нӯшиданд ва худоёни тилло, нуқра, мис, оҳан, ҷӯб ва сангро ситоиш карданд. Дар ҳамон соат ангуштони дасти одаме паид омаданд ва рӯ ба рӯи чароғдон бар гачи девори қасри подшоҳ навиштанд; ва подшоҳ қисми он дастро, ки менавишт, дид. Дониёл 5:1–5.

Рақами «дах» тимсоли аждаҳост, ва «сад» ва «ҳазор» фақат бузургнамоии ҳамон рамз мебошанд. Дар боби шашум, саду бист қонуни фиребандаро пеш мебаранд, ва саду бист рамзе барои қоҳинон аст. Бо дарназардошти «сатр бар сатр», базми Белшасар довариро бар як давлатдории фосид, ва доварию як қалисосолории фосид ба тасвир мекашад. Белшасар аз шароби Бобил маст буд, ва сипас қасд кард, ки зарфҳои муқаддаси маъбади Худоро дар Ерусалим таҳқир намояд.

«Паёмбар мегӯяд: “Ва фариштаи дигареро дидам, ки аз осмон нозил мешуд, ва қудрати бузург дошт; ва замин аз ҷалоли ӯ мунаввар гардид. Ва бо овози пурзӯр бо қувват нидо карда, гуфт: Бобили бузург афтод, афтод, ва маскани девҳо гардид” (Ваҳй 18:1, 2). Ин ҳамон паёмест, ки аз ҷониби фариштаи дуюм дода шуда буд. Бобил афтодааст, “зеро ки ҳамаи халқҳоро аз шароби ғзаби зинои худ нӯшонидаст” (Ваҳй 14:8). Он шароб чист? — Таълимоти дурӯғини вай. Вай ба ҷаҳон ба ҷои шанбеи аҳкоми ҷорум шанбеи дурӯғин додааст ва он дурӯғеро такрор кардааст, ки шайтон нахуст ба Ҳавво дар Адам гуфта буд, — ҷовидонагии табиӣи ҷон. Бисёр иштибоҳоти ҳамгунаеро вай дур ва фарох паҳн кардааст, “ва аҳкоми одамонро ҳамчун таълимот меомӯзонад” (Матто 15:9).» Selected Messages, book 2, 118.

Майе, ки Белшазар менӯшид, шанбеи бутпарастонаи папагӣ буд, зеро он зиёфат «соати» нубуввати қонуни якшанbero таҷассум менамуд. Зарфҳои муқаддаси маъбад, ки ӯ ба толори зиёфат даровард, на танҳо исён бар зидди Худоро ифода мекарданд, балки зарфҳои муқаддас инчунин қавми Худоро низ намоёндагӣ мекунад, зеро чизи айнӣ чизи рӯҳониро ифода менамояд, ва одамон зарфҳо мебошанд.

Аммо таҳкурсии Худо устувор меистад ва ин мӯҳрро дорад: «Худованд онҳоро, ки аз онӣ Ёянд, мешиносад». Ва низ: «Ҳар кӣ номи Масеҳро ба забон меоварад, аз шарорат дур шавад». Лекин дар хонаи бузург на фақат зарфҳои тиллоӣ ва нуқрагин ҳастанд, балки ҳамчунин ҷӯбин ва сафолин; ва баъзе барои иззат, ва баъзе барои беиззатӣ. Пас, агар касе худро аз инҳо пок созад, вай зарфе барои иззат хоҳад буд, тақдирсӯфта ва барои истифодаи соҳиби хона муносиб, ва барои ҳар амали нек муҳайё. 2 Тимотиюс 2:19–21.

Дар миёни таҳқир ва палид сохтани қавми Худо ба воситаи маҷбур намудани ибодати якшанбе, навиштаи оташин ҳалокати Белшасарро эълон мекунад.

Дар ҳамон соат ангуштони дасти одаме падида омаданд ва бар рӯи андовачаи девори қасри подшоҳ, рӯ ба рӯи ҷароғдон, навиштанд; ва подшоҳ қисми он дастеро, ки менавишт, дид. Он гоҳ ҷеҳраи подшоҳ дигаргун шуд, ва андешаҳои ӯ вайро ба изтироб андохтанд, ба тавре ки бӯғумҳои миёнаш суст шуданд, ва зонуҳояш ба ҳамдигар бармехӯрданд. Подшоҳ бо овози баланд фармон дод, ки мунаҷҷимон, калдониён ва фолбинонро биёранд. Ва подшоҳ сухан ронда, ба хирадмандони Бобил гуфт: «Ҳар кӣ ин навиштаро бихонад ва таъбири онро ба ман баён кунад, ба арғувонӣ либоспӯшонида хоҳад шуд, ва гарданбанди тилло бар гарданаш хоҳад буд, ва ӯ дар салтанат сеюмин ҳоким хоҳад шуд». Дониёл 5:5–7.

Аз нигоҳи таърихӣ ин порча чунин фаҳмида мешавад, ки падари Балшасар тахти сиёсии худро ба Балшасар воғузор карда буд, ва ба ҳамин сабаб беҳтарин чизе, ки писараш метавонист барои таъбири навиштаҷот пешниҳод намояд, мақоми ҳокими сеюм буд. Дар остонаи қонуни якшанбе дар Иёлотӣ Муттаҳида, роҳбарияти сиёсӣ дар мавқеи тобеъ нисбат ба роҳбарияти динӣ хоҳад буд, ки барои ҷорӣ намудани шакли нави ибодат фаъолият хоҳад кард. Сурати ҳайвон иттиҳоди калисо ва давлатро ифода мекунад, ки дар он калисо бар ин муносибат ҳукмрон аст, ва ҳангоми қонуни якшанбе Балшасар подшоҳи сиёсӣ буд, бинобар ин рамзи давлат буд, аммо ӯ танҳо дуввумин дар фармондеҳӣ баъд аз ҳокимияти динии падари худ буд. Беҳтарин чизе, ки ӯ метавонист ба Дониёл пешниҳод кунад, ин буд, ки сеюм гардад.

«Вақте ки калисои ибтидоӣ бо дур шудан аз содагии Инчил ва пазируфтани ойинҳо ва расму русуми бутпарастӣ фасодзада гардид, вай Рӯҳ ва қудрати Худоро аз даст дод; ва барои он ки вичдони мардумро зери назорат гирад, ба пуштибонии ҳокимияти дунявӣ рӯй овард. Натиҷа папагарӣ буд, яъне калисое, ки қудрати давлатро зери назорати худ гирифта, онро барои пешбурди ҳадафҳои худ, баҳусус барои ҷазо додани «бидъат», ба кор мебард. Барои он ки Иёлотӣ Муттаҳида сурати ҳайвонро ба вучуд оварад, қудрати динӣ бояд ҳукумати шахрвандиро то ба он андоза зери назорат гирад, ки салоҳияти давлат низ аз ҷониби калисо барои расидан ба ҳадафҳои худ ба кор бурда шавад....»

«Татбиқи риояи рӯзи якшанбе аз чониби калисоҳои протестанти татбиқи парастии папагӣ — яъне ҳайвон — мебошад. Онҳое ки, даъвоҳои аҳкоми чорумро дарк карда, ба ҷойи шанбеи ҳақиқӣ нигоҳ доштани шанбеи дурӯғинро интиҳоб мекунанд, ба ин васила ба ҳамон кудрате арзи эҳтиром менамоянд, ки танҳо бо фармони он ин кор амр шудааст. Аммо ҳуди калисоҳо, дар айнаи амали таҳмили як вазифаи динӣ ба воситаи кудрати дунявӣ, барои ҳайвон сурате падида меоваранд; бинобар ин, татбиқи риояи рӯзи якшанбе дар Иёлоти Муттаҳида татбиқи парастии ҳайвон ва сурати ӯ хоҳад буд». «Муборизаи Бузург», 443, 448, 449.

Маҳз дар бӯҳрон ҳислат ошкор мегардад, ва он паёми асроромезе, ки бар девор навишта шуд, дар таҷрибаи Балшасар бӯҳронеро ба вучуд овард ва анҷоми подшоҳии ӯро нишон дод; ба ҳамин тарз он анҷоми подшоҳии ҳайвони заминро рамзӣ месозад. Балшасар ҳуди ҳамон шаб мурд, ки рӯзи якшанберо ифода мекунад, вақте ки Иёлоти Муттаҳида ҳамчун подшоҳии шашуми нубуввати Китоби Муқаддас дар қонуни якшанбе сарнагун мешавад, вале Иёлоти Муттаҳида фавран ба подшоҳи бартари даҳ подшоҳ табдил меёбад. Он даҳ подшоҳ подшоҳии ҳафтуми нубуввати Китоби Муқаддас мебошанд, ва онҳо фавран розӣ мешаванд, ки подшоҳии ҳафтуми худро ба ҳайвон бисупоранд.

Зеро Худо дар дилҳои онҳо андохтааст, ки иродаи ӯро ба ҷо оваранд, ва ба яқдилӣ розӣ шуда, подшоҳии худро ба ҳайвони ваҳшӣ биспоранд, то суҳанони Худо ба анҷом расанд. Ваҳй 17:17.

Ҳаракатҳои ниҳой босуръатанд, ва гузариш аз подшоҳии шашум ба ҳафтум, ва баъд ба ҳаштум, босуръат сурат мегирад, зеро ҷаҳон он гоҳ дар бӯҳрони бузург қарор дорад. Сарнагун шудани ҳайвони заминӣ боис мегардад, ки Белшазар ба ҳарос афтад, ва чун подшоҳи пешвои даҳ подшоҳ, ӯ ҳаросеро намояндагӣ мекунад, ки ҳамаи подшоҳони замин ҳангоми сарнагун шудани Иёлоти Муттаҳида таҷриба хоҳанд кард. Дар Ваҳй, боби ёздаҳум, «соате», ки навиштаҷот бар девор падида мешавад, ҳамон «соати» заминларзаи бузург аст. Дар он нуқта се рамзи Ислом аломатгузори мешаванд, ва дар рӯзҳои охир маҳз Ислом аст, ки подшоҳонро ба ҳарос меоварад.

Зеро, инак, подшоҳон гирд омаданд, якҷо гузаштанд. Онро диданд ва ба ҳайрат афтоданд; ба изтироб омаданд ва шитобон гурехтанд. Дар он ҷо тарс онҳоро фаро гирифт, ва дард, мисли зани дар зоиш. Ту киштиҳои Таршишро бо боди шарқӣ мешиканӣ. Чунон ки шунидаем, ҳамон тавр дидаем дар шаҳри Парвардигори лашкарҳо, дар шаҳри Худои мо: Худо онро то абад устувор хоҳад гардонид. Селоҳ. Забур 48:4–8.

Хоҷаён, ё подшоҳон, дар зиёфати Балшасар ҷамъ омада буданд, аз шароби Бобил менӯшиданд ва зарфҳои муқаддаси муқаддасгоҳи Худоро ба даст гирифта, ба онҳо менигаристанд, он гоҳ тарс онҳоро фаро гирифт, чунон ки он дар тарси Балшасар ҳангоми зоҳир шудани навишта бар девор тасвир ёфтааст. Тарси Балшасар оғози тарсе буд, ки пайваста меафзуд ва ба воситаи зане дар дарди зоиш ифода мегардад; ва «соат»-и боби ёздаҳуми Ваҳй ба боби дувоздаҳум мегузарад, ки дар он парчам ба сурати зане тасвир шудааст, ки дар арафаи таваллуд аст. Аввалин дарди зоиш ҳамон навишта бар девори толори зиёфат аст. Ин тарс аз «боди шарқӣ»-и Ислом ба вучуд меояд, ки «киштиҳои

Таршишро мешиканад».

Дар толори зиёфати Белшазар, «ҳазор амир» шароби Бобилро менӯшанд, ки рамзи маҷбуркунии риояи рӯзи Якшанбе мебошад. Дар он вақт, оркестри Набукаднесар ба навохтани мусиқӣ оғоз мекунад, ҳангоме ки Белшазар орошоти муқаддасгоҳро мефармояд, то биёранд. Фоҳишаи Сур ба сурудхонӣ оғоз мекунад, ва Исроили муртад ба гирди бути тиллоии Набукаднесар ба рақс даромадан мегирад. Аммо базмро «боди шарқӣ» барҳам мезанад, ки ҳамон «войи сеюм» аст, ки ба зудӣ меояд, ва ҳамон «карнаи ҳафтум» мебошад. Вақте ки Ислом базмро барҳам мезанад, «халқҳо ба ҳашм меоянд». Онҳо ба ҳашм меоянд, зеро киштиҳои Таршиш, ки рамзи сохтори иқтисодии сайёраи замин аст, он гоҳ дар миёни баҳр ғарқ карда мешаванд.

Таршиш ба сабаби фаровонии ҳар гуна сарватҳои тоҷири ту буд; бо нукра, оҳан, қалъагӣ ва сурб дар бозорҳои муомила мекарданд. Ёвон, Тубол ва Мешак тоҷирони ту буданд; дар бозорат ҷонҳои одамон ва асбобҳои мисинро тиҷорат мекарданд. Аз хонаи Тўғармоҳ дар бозорҳои бо аспҳо, саворагон ва ҳаҷирон муомила мекарданд. Мардуми Дедон тоҷирони ту буданд; ҷазираҳои бисёр моли дасти ту буданд; онҳо бароят ҳамчун ҳадя шохҳои фил ва обнус меоварданд. Сурия ба сабаби фаровонии маснуоти ту тоҷири ту буд; дар бозорҳои бо зумуррад, арғувон, қорҳои гулдӯзишуда, қатони нафис, марҷон ва ақиқ муомила мекарданд. Яҳудо ва замини Исроил тоҷирони ту буданд; дар бозорат гандуми Миннит, Панног, асал, рағван ва малҳамро тиҷорат мекарданд. Димишқ ба сабаби фаровонии маснуоти ту ва фаровонии ҳар гуна сарватҳо тоҷири ту буд; бо шароби Хелбон ва пашми сафед. Дон низ ва Ёвони сафаркунанда дар бозорҳои муомила мекарданд; оҳани сайқалёфта, дорчини хушбӯй ва наӣи хушбӯй дар бозорат буд. Дедон тоҷири ту дар либосҳои гаронбаҳо барои аробаҳо буд. Арабистон ва ҳамаи мирони Қедор бо ту дар баррагон, қўчқорон ва бузҳо муомила мекарданд; дар инҳо онҳо тоҷирони ту буданд. Тоҷирони Шабо ва Раамоҳ тоҷирони ту буданд; дар бозорҳои бо бехтарини ҳар гуна атриёт ва бо ҳамаи сангҳои гаронбаҳо ва тилло муомила мекарданд. Ҳорон, Канна ва Адан, тоҷирони Шабо, Ашшур ва Хилмад, тоҷирони ту буданд. Инҳо дар ҳар гуна чизҳо тоҷирони ту буданд: дар либосҳои қабуд, қорҳои гулдӯзишуда, ва дар сандуқҳои либоси нафис, бо ресмонҳо баста ва аз кедр сохташуда, дар миёни қолои ту. Киштиҳои Таршиш дар бозорат суруди туро меҳонданд; ва ту пур шуда будӣ ва дар миёни баҳрҳо бағоят пуршукӯҳ гардида будӣ. Қайикронҳои туро ба обҳои азим оварданд; боди шарқӣ туро дар миёни баҳрҳо шикаст. Сарватҳои, бозорҳои, қолоҳои, маллоҳонат ва роҳнамоёнат, челонгаронат, тоҷирони қолоят ва ҳамаи мардонии ҷангии ту, ки дар туст, ва тамоми ҷамоате ки дар миёни туст, дар рӯзи ҳалокати ту ба миёни баҳрҳо фуру ҳоҳанд афтод. Ҳизқиёл 27:12–26.

«киштиҳои Таршиш» рамзи сохтори иқтисодии сайёраи замин мебошанд, ва онҳо дар миёни баҳр бо «боди шарқӣ» ғарқ карда мешаванд. Ҳизқиёл ба мо хабар медиҳад, ки ин дар «рӯзи ҳалокати ту» ба вуқӯъ меояд, ва мавзӯи боби бисту ҳафтуми Ҳизқиёл навоҳи Тир аст.

Қаломи Худованд боз бар ман нозил шуда, гуфт: «Ва акнун, эй писари одам, барои Тир марсияе бигир; ва ба Тир бигӯ: “Эй ту, ки бар даромадгоҳи баҳр воқеъ шудай, ва барои ҷазираҳои бисёр бо қавмҳо тиҷораткунанда ҳастӣ, чунин мегӯяд Худованд Худо: эй Тир,

ту гуфтай: “Ман дар камоли зебой ҳастам.”» Ҳизқиёл 27:1–3.

Рӯзи харобии Сур мавзӯи ин марсия аст. Рӯзи харобии Сур қонуни якшанбе мебошад, зеро Сур рамзи папагарӣ аст, ки довари он дар «соат»-е оғоз меёбад, ки садои дуҷоми Ваҳй боби ҳаҷдаҳ ба даъват кардани мардум барои берун омадан аз Бобил оғоз мекунад.

Ва овози дигареро аз осмон шунидам, ки мегуфт: «Аз вай берун оед, эй қавми Ман, то дар гуноҳхояш шарик нагардед ва аз балохояш насибе наёбед. Зеро гуноҳҳои вай то ба осмон расидаанд, ва Худо бадихои вайро ба ёд овардааст. Ба вай ҳамон тавр подош диҳед, ки вай ба шумо дод, ва мувофиқи аъмолаш ба вай дучандон бозпас диҳед; дар ҳамон ҷоме ки вай пур кардааст, барои вай дучандон пур кунед. Ба ҳар андозае ки вай худро ҷалол додааст ва дар нозу неъмат зистааст, ба ҳамон андоза ба вай азоб ва мотам диҳед; зеро вай дар дили худ мегӯяд: “Ман мисли малика нишастаам, бева нестам, ва ҳаргиз мотам нахоҳам дид”. Аз ин рӯ, балоҳои вай дар як рӯз хоҳад омад: мамот, мотам ва гуруснагӣ; ва вай тамоман бо оташ сӯхта хоҳад шуд, зеро неруманд аст Худованд. Худое ки вайро доварӣ мекунад. Ва подшоҳони замин, ки бо вай зино кардаанд ва дар нозу неъмат бо вай зистаанд, бар вай хоҳанд гирифт ва барои вай нола хоҳанд кард, ҳангоме ки дуди сӯхтани вайро бубинанд, аз тарси азоби вай дур истода, хоҳанд гуфт: “Вой, вой бар ту, эй шаҳри бузург, Бобили шаҳри қавӣ! Зеро дар як соат довари он фаро расид”. Ва тоҷирони замин бар вай хоҳанд гирифт ва мотам хоҳанд гирифт, зеро дигар ҳеҷ кас қавми онҳоро намехарад. Ваҳй 18:4–11.

Он қалмае, ки дар китоби Дониёл панҷ бор ба сурати «соат» истифода шудааст, ҳамеша навиъ аз довариро ифода менамояд. Навиъ доварӣ аз рӯи матни он порчае муайян мегардад, ки дар он ба кор бурда шудааст. Дар боби чоруми китоби Дониёл, қалмаи «соат» аввал барои эълони фаро расидани доварӣ истифода мешавад, ҳоҳ он довари тафтишӣ бошад, ки 22 октябри соли 1844 оғоз ёфт, ё довари иҷроӣ, ки аз қонуни якшанбе оғоз меёбад. Дар ҳар ду ҳолат, доварҳои тафтишӣ ё иҷроӣ тадриҷӣ мебошанд. Довари иҷроӣ папагӣ аз қонуни якшанбе дар Иёлоти Муттаҳида оғоз меёбад. Ин ҳамон «соат»-ест, ки довари иҷроӣ папагӣ оғоз меёбад, ва он «соат» ҳамон «соат»-и зилзилаи бузурги Ваҳй боби ёздаҳ аст, вақте ки ду шохид, ки аз ҷониби Шадрах, Мешах ва Абеднег намоёндагӣ мешаванд, ба кӯраи оташ андохта мешаванд, ҳамчун парчае ки бардошта мешавад, чун лашкари неруманди Ҳизқиёл. Он «соат» ҳамон вақтест, ки навиштаҷот бар девори Балшазар падидор мегардад.

«Киштиҳои Таршиш», ки сохтори хатҳои таъминоти иқтисодии сайёраи заминро намоёндагӣ мекунанд, дар он вақт дар миёни баҳрҳо ғарқ карда мешаванд, ва ин боиси он мегардад, ки тоҷирон ва подшоҳони замин, чунон ки Балшазар намоёндагӣ мекунад, ба тарс афтанд.

Дар Ваҳйи ёздаҳум, «соат» он вақтест, ки «войи сеюм»-и Ислон ба зудӣ фаро мерасад, ва Карнаи Ҳафтум садо медиҳад, ва халқҳо ба ғзаб оварда мешаванд. Ҳар се аз он рамзҳо ба Ислон ҳамчун абзори тадбирии Худованд ишора мекунанд, ки Ё ба воситаи он қушта шудани Белшазарро маҳз дар ҳамон «соат» ба анҷом мерасонад. Белшазар ба дасти душманоне қушта шуд, ки пинҳонӣ ба подшоҳии Ё аз тариқи дарвозаҳо даромаданд,

дарвозаҳое ки беэҳтиётона боз монда буданд, ҳамон гуна ки девори марзӣ миёни Мексика ва Иёлотӣ Муттаҳидаи Амрико беэҳтиётона боз монда шудааст, дар ҳоле ки «соат»-и «заминларзаӣ бузург» наздик мешавад.

Шифо ёфтани захми марговари папайат дар шаш ояти охири боби ёздаҳуми Дониёл баён шудааст. Дар он оято се монеа муайян карда мешаванд, ки ҳангоми шифо ёфтани захми марговари папайат бартараф мегарданд. Подшоҳи Шимол ҳамеша дар роҳи расидан ба қудрати оӣ се монеаро мағлуб месозад, ва ҳамеша бо чунин тартиб: аввал душмани худро, дувум ҳампаймони худро, ва сипас ниҳоят қурбонии худро. Аввалине, ки мағлуб гардид, Подшоҳи Ҷануб буд, ки Иттиҳоди Шӯравиро, охирин душмани Румро, ифода мекард, ва он дар соли 1989 аз миён бардошта шуд. Монеаи дувум замини ҷалол аст, ки ҳампаймони Рум мебошад, ҳамоне ки ИҶШС-ро барои Рум мағлуб сохт, яъне Иёлотӣ Муттаҳидаи Амрико, ки дар «соат»-е, ки ҳоло мавриди баррасии мост, мағлуб карда мешавад. Пас аз он монеаи сеюм, ки ҳамчун Миср муаррифӣ шудааст, он замонро ифода мекунад, ки папайат назорати қурбонии худро, яъне Созмони Милали Муттаҳидро, ба даст мегирад.

Дар соли 1989, вақте ки қушодани муҳрҳои он оято ба амал омад ва пас аз он дониши он оято афзуд, маълум гардид, ки Рими бутпараст, Рими папавӣ ва сипас Рими муосир (ки дар шаш ояти охири боби ёздаҳуми Дониёл ҳамчун Подшоҳи Шимол тасвир шудааст), ҳар яке пеш аз он ки ҳамчун подшоҳӣ барқарор гардад, бояд бар се монеаи ҷуғрофӣ ғолиб ояд. Барои Рими бутпараст, он се монеа ҳамчун се самт муаррифӣ шуда буданд.

Ва аз яке аз онҳо шохчаи хурде берун омад, ки бағоят бузург шуд, ба ҷониби ҷануб, ва ба ҷониби шарқ, ва ба сӯи замини зебо. Дониёл 8:9.

Барои Руми папавӣ онҳо се шохе буданд, ки бояд решақан карда мешуданд.

Ман ба шохҳо назар меандохтам, ва инак, дар миёни онҳо як шохи дигари хурде баромад, ки пеши он се шохӣ аввал аз беш решақан карда шуданд; ва инак, дар ин шох ҷашмҳое мисли ҷашмони одам ва даҳоне буд, ки суханони бузург мегуфт. Дониёл 7:8.

Барои Руми муосир (подшоҳи шимол), ки дар шаш ояти охири боби ёздаҳуми Дониёл тасвир шудааст, се монеа вучуд дошт: подшоҳи ҷануб, замини ҷалол, ва Миср. Чунон ки дар мавриди Руми бутпараст ва Руми папавӣ буд, ин се монеа монеаҳои ҷуғрофиро ифода мекарданд. Руми муосир, ки дар шаш ояти охири боби ёздаҳуми Дониёл ҳамчун подшоҳи шимол тасвир шудааст, бояд бар се «девор» ғолиб меомад; ва ҳамроҳ бо девори аввал, як «девори» фалсафӣ низ дар ҳамон замон бардошта шуд, ки девори воқеӣ низ бардошта мешуд. Дар соли 1989, вақте ки подшоҳи шимол Иттиҳоди Шӯравиро (подшоҳи ҷанубро) сарнагун кард, «девори» фалсафии «пардаги оҳанин» бардошта шуд, ҳамзамон ки Девори Берлин вайрон карда мешуд.

Дар «соати» довари Балшасар, ҳангоме ки навишта бар девор падидор аст ва душманонаш пинҳонӣ аз дарвозаҳои бенизорат ворид мешаванд, «девори» фалсафии ҷудоии калисо ва давлат бардошта мешавад, дар ҳоле ки Исломи воӣ сеюм пинҳонӣ аз тариқи «девори» беназорат дар сарҳади ҷанубии замини ҷалол ворид шудааст.

Вақте ки «Миср», ки Созмони Милали Муттаҳидро ифода мекунад, мағлуб гардад, ва «девори фалсафии соҳибхитиёрии миллӣ» бардошта шавад, зеро ҳар як миллат мачбур карда мешавад, ки ҳукумати ҷаҳонии ягонаро, ки аз ҷониби ғоҳишаи Сур роҳнамоӣ мешавад, бипазирад, дар ҳамон вақт суқути молиявие рух хоҳад дод, ки ҳукмронии ҳарбӣ ва истибдоди айёми охирро ба вучуд меоварад. Бисёр эҳтимол дорад, ки чизе дар кӯчае, ки «Уолл-Стрит» номида мешавад, ба вуқӯъ пайвандад.

«Ҳамон воситаҳое ки ҳоло бо ҳасис ба кори Худо сарф карда мешаванд ва бо худпарастӣ нигоҳ дошта мешаванд, баъд аз андаке, ҳамроҳ бо ҳамаи бутҳо ба назди кӯрмушҳо ва шабпаракҳо партофта хоҳанд шуд. Арзиши пул ба зудӣ ва бисёр ногаҳон поён хоҳад рафт, вақте ки воқеияти манзараҳои абадӣ бар ҳиссиёти инсон ошкор гардад». Welfare Ministry, 266.

Мо омӯзиши худро дар бораи Балшазар дар мақолаи навбатӣ идома медиҳем.

«Имрӯз, чунон ки дар рӯзҳои Илёс буд, хатти ҷудокунанда миёни қавми Худо, ки аҳкоми Ёро риоя мекунанд, ва парастандагони худоёни козиб равшан кашида шудааст. “То ба кай миёни ду ақида ланг-ланг гашта хоҳед рафт?” — нидо кард Илёс; “агар Худованд Худо бошад, Ёро пайравӣ кунед; аммо агар Баал бошад, пас ёро пайравӣ кунед.” 3 Подшоҳон 18:21. Ва паёми имрӯз ин аст: “Бобили бузург фурӯ афтод, фурӯ афтод.... Аз вай берун оед, эй қавми Ман, то дар гуноҳҳои вай шарик нашавед, ва то аз офатҳои вай насиб набардоред. Зеро ки гуноҳҳои вай то ба осмон расидаанд, ва Худо шароратҳои вайро ба ёд овардааст.” Ваҳй 18:2, 4, 5.»

«Замоне дур нест, ки имтиҳон бар ҳар як ҷон хоҳад омад. Риояи шанбеи козиб бар мо таҳмил карда хоҳад шуд. Мубориза миёни аҳкоми Худо ва аҳкоми одамон хоҳад буд. Онҳое ки қадам ба қадам ба талаботи ҷаҳон таслим шудаанд ва ба русуми дунявӣ мутобиқ гаштаанд, он вақт ба ҳокимиятҳои мавҷуда таслим хоҳанд шуд, на ин ки худро ба истехзо, таҳқир, таҳдиди зиндон ва марг дучор созанд. Дар он вақт тилло аз ғаш ҷудо карда хоҳад шуд. Парҳезгории ҳақиқӣ аз зоҳир ва зарку барқи он ба таври равшан фарқ карда хоҳад шуд. Бисёре аз ситораҳое ки мо онҳоро барои дурахшониашон ситоиш мекардем, он гоҳ дар ториқӣ хомӯш хоҳанд шуд. Онҳое ки зеварҳои муқаддасгоҳро ба бар кардаанд, вале бо адолати Масеҳ пӯшида нестанд, он гоҳ дар шармандагии урёнии худ зоҳир хоҳанд гашт». Prophets and Kings, 187, 188.